

Jeg finder i øvrigt ingen Anledning til at komme ind paa Sagens Forhistorie. Den højtærede Indenrigsminister dvalde et Øjeblik derved, og det er tilstrækkelig bekendt for Tingets ærede Medlemmer, hvorledes Tinget tidligere har stillet sig til Lovforslaget. Der var Tale om, at man muligvis kunde gaa Forsikringsvejen; det blev ogsaa antydet, at man maaske skulde ind paa at have faste Takster; men Resultatet — og det er jo det, det kommer an paa — blev, at Folketinget enstemmigt sluttede sig til, at det frie Skøn blev bevaret i Lovforslaget. I den Henseende er der jo sket en betydelig Forandring i Landstinget, og det er efter min Mening den mest betydningsfulde. Den højtærede Indenrigsminister har nævnt en hel Del andre Ændringer, der ogsaa er af ret stor Betydning. Enkemændene er saaledes gaaede ud af Lovforslaget, saa at det nu kun er fattige Enker med Børn, der kan modtage Understøttelse. Det beklager jeg for mit Vedkommende særdeles, fordi jeg tror, der er en hel Del fattige Enkemænd, som i lige saa høj Grad, ja, maaske i endnu højere Grad end Enkerne har Krav paa Hjælp fra det offentlige, i alt Fald i en Del Aar. Jeg synes, man saa meget bedre kunde være gaaet med dertil, som vi har faaet oplyst, at det ikke drejer sig om saa forfærdelig mange i Sammenligning med Enker med Børn; saa vidt jeg husker, er deres Antal kun $\frac{1}{4}$ af Enkernes, maaske ikke en Gang det. Det vilde altsaa finansielt set ikke have spillet nogen stor Rolle, om de var tagne med. Men de er altsaa udeladte af Lovforslaget under Behandlingen i det høje Landsting, og da det ser ud til, at alle Partier deroppe er gaaede med dertil, er der ikke stort Haab om, at vi i den Henseende kan opnaa nogen Forandring.

Den mest betydningsfulde Ændring, der er foretaget, er som sagt, at man har forladt det frie Skøn og har indført faste Takster. Rent teoretisk set er der noget tiltalende ved de faste Takster. Det kan se meget godt ud, at der skal gives saa og saa meget i det enkelte Tilfælde, og derved vilde man ogsaa hindre, at et eller andet Sogneraad eller Byraad kunde sidde og fedte med, om det nu skulde være 5 Kr. mere eller 5 Kr. mindre. Men paa den anden Side maa jeg stærkt fremhæve, at Livet nu en Gang former sig saa forskelligt, at det er meget vanskeligt for Lovgivningsmagten at træffe Bestemmelse om, hvor meget der skal gives en Enke i hvert enkelt Tilfælde i By eller paa Land. Derfor be-

klager jeg for mit Vedkommende i højeste Grad — og jeg er overbevist om, at mange i dette Ting er enige med mig heri —, at man er gaaet bort fra det frie Skøn og har indført faste Takster. Man vil temmelig sikkert ogsaa have lagt Mærke til, at den højtærede Indenrigsminister i sit Foredrag rettede en skarp Kritik imod, at man paa dette Punkt havde ændret den Affattelse, Lovforslaget fik i Folketinget. Disse faste Takster, der som sagt kan se ret tiltalende ud, kan efter min Mening virke paa en i højeste Grad uretfærdig Maade baade til den ene og til den anden Side. Man kan paavise, at der i enkelte Tilfælde vil blive ydet alt for lidt, saaledes at de allerfattigste Enker, de, der lider allermest Nød, i Virkeligheden ikke er i Stand til at nyde godt af Loven, og paa den anden Side kan man fremføre Eksempler paa, at nogle, der maa betragtes som siddende nogenlunde godt i det, vil faa lovlig meget.

Jeg skal fremføre nogle enkelte Eksempler for at anskueliggøre det høje Ting, hvad det egentlig er, jeg tænker paa. Sæt, at en Enke sidder med to Børn i Alderen 2—5 Aar, hun er da i Stand til at faa i det højeste 160 Kr. om Aaret, 80 Kr. for hvert Barn. Men det er klart, at hun kan være saaledes stillet, at de 160 Kr. ikke kan slaa til, hvis kun skal kunne ernære sine Børn og i det hele bevare sit Hjem, og derfor vil en saadan Enke i mange Tilfælde være tvunget til enten at henvende sig til Fattigvæsenet eller at blive hjulpet af Hjælpekassen og derved give Afkald paa den Ret, som hjemles Enkerne ved denne Lov. Eller sæt, at der sidder en Enke med 5 Børn i en fattig Kommune; det Eksempel vil vi støde paa adskillige Gange ude i det praktiske Liv — hun har en Indtægt af 900 Kr. eller lidt under og kan altsaa faa udbetalt 80 Kr. for hvert af sine Børn, ialt 400 Kr.; med andre Ord, hun kommer op paa en Indtægt af ca. 1,300 Kr. Nu er jeg tilbøjelig til at tro, at ærede Medlemmer udmærket godt vil kende Kommuner i de fattige Egne af vort Land, hvor en Kvinde med en saadan Indtægt egentlig vil komme til at tilhøre de højere beskattede, om ikke de højest beskattede. Vi maa huske paa, at Halvdelen af Bidraget fra det offentlige skal udredes af vedkommende Kommune, og der er en hel Del, som er meget ringere stillet end vedkommende Enke, der kommer til at betale det Tilskud, som ydes hende ifølge denne Lov. Saa uhyre store Urimeligheder kan man paavise, naar man indfører de faste Takster. Har man derimod det frie Skøn, vil man i de enkelte Tilfælde kunne skønne over, om